

tmino mojo, in solnčna svitlost obseva mi srce. Zopet te vidim!“ In oddaljivši jo malo od svojih prs, upre van-jo plameneče svoje oči, kakor bi hotel s pogledom svojim vrisati vso lepoto, vso milino njeno.

„Odpri rožne usta, da zaslišim milino tvojega glasa“, — rekel je ginjen, pa naenkrat se prestraši: „Allah! kaj vidim? si li žalostna, ali se plašiš? Govori, o govori, draga moja!“

„Bojim se in žalostna sem, ljubljenec duše moje!“ — odgovorilo mu je dekle bolj tiho.

„Obodvoje?“ — ponovi mladenec strahoma.

„Da, oboje!“ — osrčilo se je dekle. „Žalost in tuga krči mojo dušo, ker sem hči kristjanska, hči nesrečne Srbije in sem pustila v svoje srce sovražnika svojega naroda in svojega Boga.“

„Veruješ li ti v mojega Boga?“ — vpraša jo mladenec, kakor bi ji očital, pa nadaljuje: „Allah mi je priča in njegov sveti prerok — moj Bog je ljubezen — v nji živim, v nji tudi umrem in v nam obetanem rajju prerokovem, upam, zopet najdem tebe, krono lepote dekliške!“

„Ne izmami iz mene mojega Boga, kakor si že izvabil mi iz srca domovino z ljubeznjivimi svojimi besedami. Ali sem jez kriva, da te ljubim? Ne, ne!“ — spusti se mu zopet v naročje, „oh — jez nisem kriva, ne morem si kaj!“

„Tako, tako! to rad slišim, solnce življenja mojega!“ — reče mladenec — „ali kaj si govorila o domovini? Tudi jez spoznavam svojo domovino, in da jo ljubim, to vidiš, saj to djansko kažem, ker se bojujem za njeno slavo.“ „Oh!“ — vzd. hne dekle — „ravno to bojevanje mi zavdaja moreče skrbi!“

„Miruj samo, miruj!“ — tolaži jo beg: „raja dvignila je glavo, pa njena oholost mora pasti pod našim mečem, in na srbskih gorah zopet zasvetiti beli naš polomesec.“

„Oprosti Bog!“ — zavikne uplašeno dekle in oddalji se od njega.

„Kaj hočeš s tem?“ — predrzne se Turčin. „Morda, da ga jez z lastno krvjo iztrebiti pripomorem.“

„Nečem tega, oj nečem!“ — mu urno seže mladenka v besedo — „naj alkoran pogine, samo ti mi ostani. Koliko skrbi mi prizadevlje bojevanje, v katerem vidim, da ljubimec duše moje bije boj z mojim bratom, pa — ker vidim, da drug družega žali, in drug se boji smrti drugega.“

„Potolaži se dekle!“ — reče ji beg, toda nekako po sili, — „zarotim se ti pri sveti Kaabi, da ne bom stegnil roke proti tvojemu bratu, če tudi on svojo dvigne proti meni.“

„Vsemogočni Bog!“ — vzdihne dekle in dve solzici se ji vderete po licu.

„Povej mi, kaj moram več storiti?“ — beg praša jo resno.

„Osman! ljubljeneček moj! mož, velikodušni mož“ — spenjala je Jelica roke. „Tvoja dobrota je velika, več še nisem doživela, al kaj, ker mi ne pomaga? Da ti ubiješ brata mojega, morala bi se te bati, da pa moj brat tebe ubije, tega ne bi mogla pozabiti, jez bi — — ali — jez vem nekaj družega.“

„Kaj? povej mi, kraljica srca mojega!“ — reče Osman veselo — „povej! in tvoj rob te bo voljno poslušal!“

„Pusti in ne preganjaj svojih bratov!“ — prosilo ga je dekle; „bodi kristjan, kakor so bili dedje tvoji, in moj brat te bo lepo in ljubeznjivo sprejel v hiši svoji.“

(Dalje prihodnjic.)

Nova slovenska slovnica.

Nove „slovenske slovnice“, ki jo izdelujem za domače in šolske potrebe, prišel je ravnokar prvi oddelek na svitlo, ki obsega slovensko glasoslovje in oblikoslovje do glagolske sprege (2. razred I. vrste) na 80 straneh velike osmerke. Cela slovnica bo obsegala najmanj

15 tiskanih pól in pride še v dveh oddelkih na svitlo. Cena ji je po bukvarnicah 1 gold. 30 kr. (za učence gimnazije in realnih šol 1 gold. 15 kr.), za naročnike pa le 1 gold. Če se gg. naročnikov vsaj 15 vkup oglasi, pošlje se jim slovnica poštine prosta; kdor pa želi posamezne iztise pod križnim zavitkom prejemati, naj priloži naročnini še 30 kr. za poštino (to je, 10 kr. za vsak oddelek). Posebno prosim slavn. slov. čitavnice, čast. gg. profesorje po domačih učiliščih in druge domorodce, da mi blagovolijo nabirati naročnikov. Ob enem dajem na znanje, da je „Viljema Tella“ (13 pól) po 1 gld., „Babice“ (19 pól) po 1 gold. ter Platonovega „Kritona in Apologije“ (5 pól) po 36 kr. še več iztisov v Celovcu in po bukvarnicah na prodaj.

Anton Janežič,

c. k. realni učitelj v Celovcu.

Dopisi.

Iz Topčidera v Srbii 2. okt. — Carigradska konferencija je vendar le nekak mir skovala, ki srbskemu narodu ni po volji; tudi srbski knez v svoji proklamacii na srbski narod je svojo veliko nezadovoljnost dosti očitno pokazal pa nezadovoljnemu in razkačenemu narodu upanje dal na boljo bližnjo priložnost; pa nekteri prenapetneži se niso dali potolažiti, temveč so grde psovke zoper njega raztrosili med narod. Narodna vojska (armada) se je po Belem gradu in po Topčideru zadnje dni preteklega mesca, slišavši, da se mir kuje, trikrat spuntala; hotla je s silo na Turka udariti, da je knez sam mogel med njo stopiti; nihče drugi je ni mogel potolažiti. Se vé da skozi tri mesce se je naveličala z beligradskih barikad na turški grad Turkom v obraz gledati. Sploh se govori in iz vsega se vidi, da sedanji mir se ne bo dolgo vzdržal, zakaj narod je preveč razdražen. Po sklenjenem miru se je knez v Kragujevac podal in od toda bo naprej svojo kneževino obhodil. Barikade so po Belem gradu zginile in stare turške šance in grabni, ki so dozday srbsko in turško mesto ločile, so se začele podirati in zravnovati; obe mesti se bote zedinile. Turkov po celem jako prostranem mestu nikjer več ni; Judje in Nemci so večidel že prve dni, ko so se pokati začeli, v Avstrijo plašni pete odnesli. Turki so iz grada svoje bule (babe), otroke in za orožje nesposobne starce v Turčijo poslali; kar jih je za orožje pripravnih, so vsi v gradu (mestu) ostali, kterege hočejo, kakor se ustijo, do zadnje kaplje krvi braniti; pravijo celó, da se iz njega ne umaknejo, tudi ne, ako jim sam sultan zapové. „Sultan, ako hoče, se zná tudi iz Carigrada umakniti; al mi se iz beligradske trdnjave nikakor ne bomo.“ Tako junaško sedaj govorijo! — Tudi srbska vojska je le malo zmanjšana; narodna straža se je sicer večidel razpustila, pa le za nekoliko dni. V Topčideru bojo skozi zimo 4 baterije, deloma narodne, deloma regularne vojske. Tudi vojniške bolnišnice, ki so po velicih topčiderskih kasarnah, in v kterih jez že dva mesca zdravniško službo izvršujem, bojo skozi zimo ostale. — Mesto Užica, kjer je dvakrat več turških kakor srbskih prebivavcov bilo, kakor sem že v „Novicah“ povedal, in ktero mesto so srbski Turki „mali Carigrad“ imenovali, je 17. dné p. m. pogorelo. Skoraj tri mesce je bilo vedno kavsanje med turškimi in srbskimi prebivavci; od onega časa namreč, ko je Beligrad od Turkov bombardiran bil, so se počeli užički Turci, ki so sploh poturčeni Srbi, kaj nepošteno, ošabno, grozovito ponašati; napadali so mirne srbske prebivavce podnevi in ponoči, ropali so jih, jim kučo za kučo požigali in jim, kar so mogli in kakor so mogli škodovali. Ponoči 17. septembra so Turki zopet Srbe napadli, nenadoma nekoliko prebivavcov pobili in več kuč zapalili; al zdaj se Srbi zdramijo, se jim junaško v bran postavijo in Turke še tisto noč vse v užički grad zapodijo. V hudem boju se je mesto zapalilo in popolnoma je zgorelo. Drugo jutro so počeli Srbi

turški grad, kamor so okoli 4000 Turkov ponoči zapodili, napadati ter ga tako trdo prijeli, da so Turci v kratkem primorani bili miru prositi. V boji s Turci so Užičani junštvo svojih bratov Črnogorcov pokazali. Pravijo, da so Turki iz Užice in Sokola v Bosno iztirani.

Dr. Janez Podliščekov.

Iz Sežane 12. okt. ☺ Danes smo imeli prav veselo slovesnost, kjer smo na lepo poravnanim in z drevjem nasajenem prostoru iz novega vodnjaka prvokrat dobro in čisto vodo pili. Kdor suhi Kras pozná in vé, da vsi tisti, ki kapnic nimajo, morajo vsako poletje vodo iz kalov in smrdljivih luž več ur dalje si voziti, se ne bo čudil, da se začetek s posvečevanjem in veselico obhaja, in tedaj tudi v spomin današnjega dneva in v čast Sežancem kaj več opomnimo. Znano je, da poleg železnice po vlitih železnih cevih je voda iz potoka blizu Lezeč napeljana, koja čez Divačo in Sežano do postaje v Proseku teče. Ministerstvo je že pri napravi železnice in tega vodotoka Sežancem rabo vode dovolilo, ako si prostorni vodojem napravijo. Čeravno je tistikrat več zaslужka pri véliki cesti in pri napravi železnice bilo, vendar se ni hotel nobeden tega dela lotiti. Ko je pa leta 1859 naš c. kr. okrajni predstojnik gosp. August Rehfeld v Sežano prišel, je bila njegova prva skrb, z besedo in djanjem sosede k napravi vodnjaka spodbujati, in kmali se je začelo na občne stroške kamnje pripravljati; z zedinjenim trudom vseh sosedov se je delo začelo, pri katerem je naš župan gospod Dragotin Polaj skrbno na to gledal, da se vodnjak dobro dodela. Lepo obokani vodojem je tako velik in prostoren, da se nimamo tudi v najbolj suhih letih za vodo bati, kjer po osmoljenih, iz sklejenega popirja napravljenih cevih, ktere so naš gosp. župan iz Angleškega naročili, iz velikega vodozadrževališča (Reservoir) železnice teče, in tedaj naš vodnjak lahko zmiraj polni ostane. Nad sesaljko ali trombo je zidana hišica s spominskim kamnom, na katerem se bode slovenski nadpis napravil. Naj bode ta vodnjak lep izgled vsem Krašovcem, da v vsaki vasi take silno potrebne vodnjake napravijo. — Druga vesela novica je, da sežanska kuracija je zdaj za faro povzdignjena in da še v tem mesecu novega kaplana pričakujemo.

Iz Novega mesta. — Tihi, kakor bi jih ne bilo, vendar ne dremljejo naši mestjani o tem, kar zadeva lepšanje mesta. V malo letih se je jako popravilo. Vedno se podpirajo stare raztrgane bajte in mesto njih se dvigujejo nove lepše poslopja. Strelišče, prej v slabem stanu, predelalo se je letos že večidel. Tudi zvonik samostanske cerkve je predelan in na novo krit. Lansko leto se je napravil tukaj nov vodnjak, ki preskrbuje celo mesto s potrebno vodo, kar smo prej težko pogrešavali; dobiva jo iz Krke. Od vélikega vodnjaka so napeljane cevi pod zemljo tudi v druge kraje po mestu, da v sili ne more vode nikjer zmanjkati. — Že lansko zimo so „Novice“ nekaj omenile o čitavnici v Novem mestu; al le prekmalo je vse potihnilo. Letos se je ta misel zopet zbudila; pravijo, da se hoče eden viših gospodov potegniti za to reč, koja nobenega poštenega domačina ne žali, sicer pa nekako novo in veselo življenje zbuditi povsod, ker oživlja lepo národno petje in dušno hrano daje s časniki slovanskimi, pa tudi družimi, ki ne zatirujejo narodnosti slovenske. Bog daj tedaj čitavnici srečo; čas je, da ne ostanemo na veke „Bedientenvolk“. — Letina se ni pri nas nič kaj obnesla. Trta je obrodila po enih krajih srednje, po družih celó slabo. Krompirja imajo eni obilo, toda dobrega, drugim se še seme ni povrnilo. Ajda je bila polna kakor brinje, vendar je tudi njo poparila tu in tam neka neugodna sapa, ki je brila, ko je ajda najbolj cvela. Zelje je slabo, repe in korenja pa utegnemo še precej pridelati.

Iz Trebnega 20. oktobra. Pri današnji volitvi je bil dr. Skedel, advokat v Novem mestu, za deželnega poslanca izvoljen. Drugo pot kaj več o tej volitvi.

Iz Ljubljane. 10. dne t. m. so presvitli cesar za c. k. poglavarja naše dežele izvolili gosp. barona Janeza Schloissnigg-a, prejšnega poglavarja na Koroškem. Če se ne motimo, je on od leta 1834 do 1846 služil v Ljubljani pri c. k. deželnem poglavarstvu, tedaj mu dežela naša in narod naš nista neznana. Iz Koroškega pa se nam, kar smo pretekle leta večkrat v časopisih brali, iz verjetnega vira potrjuje, da je ustavoljubni gospod bil vse-skozi pravičen obema narodoma; priča tega je med drugim osnova ljudskih šol ondašnjih, — da so na Koroškem pred imeli zakonik v obeh jezikih kakor na Štajarskem itd. Da ob kratkem rečemo: predrago nam je slišati to, da ga koroški Slovenci še zdaj pozabiti ne morejo, ker je do njih bil vselej pravičen.

— V poslednji seji deželnega odbora je bilo gledé na silno potrebo sklenjeno, da se bo brž prihodnje spomlad bolnišnica naša nekoliko poveksala; tudi je deželni odbor dovolil, naj se v Ljubljani vpelje pasji davek, ki ga mestni odbor že davnej želi, da bi se zmanjšalo število psov in s tem zmanjšala nevarnost stekline. Deželni odbor bo v prihodnjem deželnem zboru opravičil ta in uni sklep z neodložljivo potrebo.

— V seji mestnega odbora 16. t. m. so se pretresali dohodki in stroški za prihodnje leto. Po kratkem razgovoru o tej ali uni reči je bil sprejet načrt po gospodu županu osnovani. Redni dohodki so prevdarjeni na 78.193 gold., redni stroški pa 60.401 gold. Med ostalimi 17.792 goldinarji je namenjeno 15.000 gold. za nove stavbe in sicer za tlak, ki se bo na novo pokladal itd., 2792 gold. pa za neprevidne potrebe. Tedaj tudi prihodnje leto se bo, kot dosihmal, dasiravno spet marsikaj novega pričakujemo, brez vse davkovske doklade gospodarilo.

— Nemila smrt je 19. t. m. vzela častiti Miroslav Vilharjevi rodovini ljubljenega sinka Alfonza, dijaka v 6. razredu tukajšne gimnazije. Bil je rajni v vsem izvršten mladeneč, veselje svojih starišev, nada domovine naše; še le 16 let star je zložil že marsiktero mično pesmico domačo; poslednja je bila ta, ki jo „Novice“ danes prinesó. Na gomili prerani moremo le zdihniti s žalostnimi stariši njegovimi: „Gospod, prečudne so Tvoje pota!“

— Spet smo imeli priložnost občudovati rodovitnost našega močirja: gosp. Zalar, posestnik dobroznane gostivnice „pri Slonu“, je pridelal na svojem zeljniku veliko po 14 funtov brez štora težkih zeljnatih glav; tudi prelep karfiol je zrastel pridnemu gospodarju na njegovem zemljišču, ktereга nikoli ni požigal.

— Po včerajšni „Danici“ smo zvedili še le imena novih učiteljev za našo gimnazijo, ki smo jih v „Wiener Zeitg.“ pa tudi v „Laib. Ztg.“ zastonj iskali. Sledeči so: dr. Ahn iz Selingenstadt-a (Hessen-Darmstadt), doslej v Peštu, — dr. Nejedli iz Prage, doslej v Leutschavu, — g. Hönig iz Schönberga, doslej v Pressburgu, g. Naszl iz Tepla, doslej v Šemnici; — še eden pa se menda obeta iz Tirolov. Da je slovenščina med 6 učiteljev razdeljena, pravi „Danica“, ni zato, da bi se bili gospodje tako trgali za njo, da bi je bil vsak en kos dobil, marveč le zato so jo mogli tako razkosati, ker so je je — v nji ne potrjeni — po pravici branili. Mi le gosp. kateheta Marna milujemo, ki na prsih večkrat bolehen mora toliko breme nositi — res le iz zgolj usmiljenja do milega maternega jezika. Prihodnji deželni zbor bo imel pač vzroka dovolj poprašati: kako je to, da pri toliki množini izvrstnih slovničarjev, ki jih med učitelji šteje slovenska dežela, ne postavijo za slovenščino potrjenega učenika ravno v Ljubljani, ki je že pod Metternihovo vlado leta 1817 dobila učenika slovenščine prof. Metelkota! — K štati-stiki gimnazije ljubljanske imamo še dostaviti, da lani, ko je vodja zlo zbiral nove prihodnike in ni vsakega vzela, še je vendar na novo nabralo 129 dijakov; letos, čeravno so vsakega vzeli, kdor se je oglasil, pa sta prišla le 102,

tedaj 27 manj memo lani; 2 sta že pred preskušnjo odstopila, 2 sta bila zavržena, 2 pa sta že prvi teden odšla; letos je 35 ponavljavcov, lani jih je bilo le 21. Gledé na te številke korespondent „Tagespostni“ pač ne bo mogel letos tistih dedukcij delati, ki jih je delal lani. — Prošnjo za sprejem sostavljavca rajnke „Torbice“ v tukajšno gimnazijo je visoko ministerstvo zavrglo rekši, da „se pritožba ne more vslišati.“ — Z veseljem so lani z „Danico“ vred „Novice“ povedali, da se je pod vodstvom nepozabljivega rajnega gosp. Grabnarja v Alojzjevišču kršanski nauk po slovensko razlagal. Al to veselje ni dolgo trpelo; ž njim je zamrla tudi slovenščina. Pod vodstvom gosp. dr. Gogala se razlaga kršanski nauk se vé da spet po nemško.

— (Pobérki iz raznih časnikov.) Poslednji čas nam naši prijatli, ki prebirajo mnogostranske časnike, niso nič nabrali zanimivih „poberkov“; le Pressini „Schmerzenschrei“ o „unverantwortlichen Apathie und politischen Zerfahrenheit“ ljubljanske „nemške stranke“ je pomina vreden, češ, da ni ne enega kandidata za Trebno očitno oklicala kakor so to storile „Novice“ — Moniteur slovenski! Če dopisun ne vé (?), da njegova stranka raje na tihem po vseh kotih rije kakor krt, namesto da bi očitno stopila pred svet kakor mi, naj pa k nam pride, da ji to povemo. Smešno je, kar je dopisun dalje o dr. Klunovem programu bleknil, rekši, da je „ein ungemein viel versprechendes Sendschreiben, welches uns anfangs Bleiweiss gefärbt erschien, jetzt aber von der „Novice“ selbst abgelehnt wird.“ Da je dopisun mogel plesnjiv „Witz“ Hansjörgelnov spečati, se je — zlagal po stari svoji navadi, rekši, da so „Novice“ odbacnile dr. Klunov program, čeravno je v 42. listu lahko bral, zakaj niso prinesle celega programa njegovega. Spet je dr. Klun zdaj lahko se prepričal, iz kakošne peke je pri nas tista stranka, ki je nemški liberalizem v štant vzela in se „liberale deutsche Partei“ imenuje, kakor se je imenovala stranka rajnkega Hassenpflug-a v Hessenu.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Po večdnevem prenehu je bil v saboto spet državni zbor; minister Lasser je predložil zbornici poslancov ministerski načrt, po katerem naj se le prenaredi, pa ne popolnoma zavrže, postava od leta 1859 za poravnanje dolgova med dolžnikom in njegovimi upniki. Da se bo večina zbornice udala temu predlogu, je skor gotovo, ker je minister že naprej rekel, da kake drugačne postave ministerstvo ne bo predložilo presv. cesarju v potrjenje. Sklep zbornice bomo mogli še le drugo pot povedati. Drugi še dosti važnejši predlog ministerski je bil ta, ki ga je minister dnarstva izročil zbornici za povišanje zemljišnega (gruntnega) davka. Dolgovi državni so se narastli tako — je rekel minister — da kar za prihodnje tri leta naj se ji dovoli povišanje zemljišnega davka; do tistihmal bo kataster prenarejen in po njem davk odmerjen; med tem se bojo davkarske komisije ustanovile, ktere bojo v vseh deželah presojevale, kdo morebiti preveč plačuje, da se mu potem davek zniža; v te davkarske komisije se bojo volili tudi namestniki vseh posestnikov, kteri davek plačujejo; te namestnike bojo volili deželni odbori, na Ogerskem, Hrvaškem itd. pa politične deželne poglavarstva. Ta za kmetijstvo prevažni ministerski predlog zavoljo povišanja zemljišnega davka pride še le v prihodnjih sejah v pretres. — Ker ni mogoče deželnih zborov zdaj brž sklicati, da bi določili deželne stroške in dohodke za prihodnje leto — je državno ministerstvo naročilo deželnim odborom — naj oni začasno po letošnji razmeri razpišejo deželno priklado za prihodnje leto. — V vsem cesarstvu se bo za prihodnje leto (kakor je bilo za letos) nabralo 85.000 rekrutov. Kdor se hoče vojaščine oprostiti, naj stori svoje pota že preden se sni-

dejo tako imenovane oprostivne komisije. — V Zagrebu bo v nedeljo 26. dne tega mesca hrvaško pevsko društvo „Kolo“ obhajalo začetek svoj dopoldne s svečanostjo cerkveno, zvečer bo slovesna beseda s plesom. Zanimivo sostavljeni program kaže nam, da se bode beseda po progovoru začela s slovenskim korom „Naprej.“ — Ko je unidan dnarstveni odbor državnega zbora, pretresovaje stroške ogrske dežele, vprašal ministra Schmerling-a: kako stojé ogerske zadeve? je odgovoril, da celo ministerstvo stoji na podlagi 26. februarja; vse nasprotne mnenja so raznešene po časnikih brez gotovosti; če se pismo dvornega kancelarja Forgača, ki ga je pisal svojemu prijatlu, drugače razlaga, naj se pomisli, da je tako pismo celó privatna reč; zastran Erdeljskega je minister rekel, da se nadja, da v prvem zboru dunajskem bojo sedeli tudi poslanci erdeljski. — Kakor se „Pest. Ll.“ iz Dunaja piše, je časniku državnega ministra „Donau-Ztg.“ naloženo, da naj ne udarja več na dvornega kancelarja Forgača tako, kakor je udarjal sedaj. — V hlevu velicega posestnika na gori Schlitterski na Tirolskem so najdlj 8. t. m. zjutraj mrtvih 14 krav pa 1 junca. Živina je prišla zvečer zdrava s planine, pa zaprli so jo koj v hlev, ki je bil pred trdo zaklenjen, pa nikoli ne osnažen, tedaj poln kužne sape. Zadušila se je uboga živina gotovo, ker vsaka je ležala mrtva na svojem mestu; eno samo živinče je ostalo živo, ki je bilo blizo edinega majhnega okenca priklenjeno. — V Berlinu so seje poslancov državnega zbora pruskega končane in poslanci so domú poslani, ker se niso mogli s tem složiti, kar vlada terja, to je, večih stroškov za armado. 237 poslancov se je kot en mož enoglasno ustavilo zoper sklep zbornice gosposke, ktera je neustavno potegnila z ministerstvom. Vlada, spoznavši, da si drugače ne more pomagati, je razpustila državni zbor, in bo brez njega po svoje storila. To pa ne dela dobre krvi po deželi. — Dosedanji minister unanjih zadev na Francozkem Thouvenel je odstopil in njegove mesto prevzel Drouin de Lhuys. Ta prememba dela veliki hrup po svetu, zlasti za to, ker cesar Napoleon s tem kaže, da Lahj zdaj nimajo pričakovati, da bi Rim dobili v svojo posest. Ker se je Napoleon začasno obrnil od Laškega, mislijo, da gleda na Nemško. Zastran Črnogore je Napoleon rekel, da pogodba, sklenjena med Črnogorci in Turkom, je le začasna, ker postavne želje kršanskih narodov niso dovoljno spolnjene. — Na Laškem je sedaj vse pri starem. Garibaldi je naznanilo pomilostenja molcé sprejel; sicer se iz nasprotnih zdravniških pisem še zmiraj nič gotovega ne vé, ali se bo ozdravil ali ne. — Rusija vspešno napreduje v vladnih prenehanjih. Po ukazu carovem imajo deželni in okrajni zbori biti vsako leto; cesarski ukaz tudi že oklicuje osnovo sodništva; pravosodje se ima ločiti od upravnštva med drugimi važnimi napravami so tudi porotni možje iz vseh stanov; tudi vojaškim sodnijam se bojo dodali tožniki in zagovorniki. — Knez črnogorski je zavoljo velicij žrtev, ktere je njegovo ljudstvo v poslednji turški vojski trpelo, vse davke za prihodnje leto odpustil.

Od Mariborske čitavnice.

V nedeljo 26. t. m. bo v naši sedaj povečani sobani „beseda“, h kateri se s tem vsi čč. gg. članovi prijazno vabijo. V besedinem načrtu je med drugim obris življenja in delovanja nepozabljivega nam knezobiskopa Ant. Mart. Slomškega, preblazega slovenskega učitelja in spisatelja, in bivšega našega visoko spoštovanega in ljubljenečega člana, kterege prerano zgubo z nami vred obžaluje cela obširna Slovenija. Začetek besede ob 6. uri zvečer.

Odbor Mariborske čitavnice.

Za pogorelce Slatniške so darovali po naberi častitega g. Schweiger-a Slovenci na Pulji v Istri 19 gold., — g. inšpektor J. Ravtner 3 gold.